

ק"פ 12924/08/17 - הקובל - מרדכי הרשקוביץ, הקובל - מרדכי הרשקוביץ נגד הנאשמת - רונית גרף, הנאשמת - שלומית אשורי

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 12924-08-17 ברונר (גרף) נ' הרשקוביץ
ק"פ 12925-08-17 אשורי נ' הרשקוביץ
ק"פ 61221-06-17 הרשקוביץ נ' גרף (ברונר)
ק"פ 61194-06-17 הרשקוביץ נ' אשורי
לפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בענין: ק"פ 61221-06-17 הקובל - מרדכי הרשקוביץ
הנאשמת - רונית גרף (ברונר)
ובענין: ק"פ 61194-06-17 הקובל - מרדכי הרשקוביץ
הנאשמת - שלומית אשורי

החלטה

זוהי החלטה בטענה המקדמית לביטול כתבי הקובלנה שהגיש הקובל כנגד כל אחת מהנקבלות.

הצדדים גרים בשכנות, ועל רקע האירוע שיפורט להלן, הגיש הקובל הגיש כנגד כל אחת משכנותיו הנקבלות, קובלנות פליליות. מנגד, הגישה כל אחת מהנקבלות, כתב קובלנה כנגד בנו של הקובל בגין מעורבותו באירוע שלהלן.

כתבי הקובלנה שהגישו הצדדים האחד כנגד רעהו, נקבעו בפני מותבים שונים, אך בהחלטה שנתן מותב זה ומטעמיה, הן אוחדו לדין בפניו.

ביום 3.10.17, התקיימה ישיבת הקראה של כתבי הקובלנה ובית המשפט עמד על הליקויים בכתבי הקובלנה של הקובל מר הרשקוביץ. בסופו של יום, איפשר בית המשפט לקובל להיוועץ בעו"ד ולהגיש כתבי קובלנה העונים על דרישות החוק.

ביום 31.10.17, התקיימה ישיבת הקראה נוספת של כתבי הקובלנה המתוקנים ובמסגרתה העלה סניגורם של הנקבלות טענה מקדמית לפיה יש לבטל את כתבי הקובלנה כנגד מרשותיו, הואיל ועל אף הנחיות בית המשפט בדבר תיקון הקובלנות, אין בקובלנות המתוקנות כדי להקים את העבירות המיוחסות לנקבלות ו/או לעמוד בדרישות החוק.

סיפור המעשה העומד ביסוד שתי הקובלנות שהגיש הקובל כנגד הנקבלות, זהה.

לפי כתב הקובלנה המתוקן, בתאריך 24.6.17, ביום שבת, בשעה 18:45, טיילה הגב' גרף ברונר עם כלבה מסוג בורדר קולי (להלן: "הכלב") ועברה ליד בית הקובל, ברח' חנה רובינא 6 בחיפה (להלן: "הבית"), "כשהכלב ללא חגורה עמוד 1

ואבזם, ועומד בקצה המדרגות בכניסה לחצר הפרטית של הבית.

נכדיו של הקובל, בני 3 ו-4, שיחקו בחצר, ולמראה הכלב, התחילו לצרוח מפחד וחלקם ברח הביתה בצעקות מפני הכלב שעומד בחוץ. נטען, כי אין זו הפעם הראשונה בה הולכת הנקבלת עם כלבה ללא רצועה ואבזם.

ברשות הקובל צילומים מתאריכים שונים, וכן תלונה לווטרינר עיריית חיפה, על שוטטות כלבה, כשהוא ללא רצועה ואבזם. בנוסף, הווטרינר אף הזהיר את הקובלת וגם לאחר מכן, היא צולמה הולכת עם הכלב ללא רצועה ואבזם. הודגש, כי כלבים מהגזע אותו מחזיקה הנקבלת הינם כלבים מסוכנים, ובעניין זה מפנה הקובל לכתבות ופרסומים שונים המפורטים בכתב הקובלנה.

לשמע צעקות הנכדים, יצאה בתו של הקובל מהבית, הבחינה בכלב כשהוא בקצה המדרגות, והעירה לנקבלת שאסור לה לאפשר לכלב להסתובב ללא חגורה ואבזם, אך הנאשמת לעגה לה, ולא עשתה כלום, ובתוך כדי כך, נכנס הכלב לחצר, הסתובב בה, כאשר הנכדים צועקים מפחדים, עד שבנו של הקובל, יהודה, יצא וגירש את הכלב מהחצר.

מכאן עובר הקובל לשכנתו הגברת אשורי, הוא מוסיף ומציין בכתבי הקובלנה שלו, כי הגב' אשורי מתגוררת בשכנות אליו, ואיתה יש לו סכסוך שכנים בקשר לחצר המשותפת, אשר צמודה לדירתה ולביתו. נטען, כי מאז הגיעה הגברת אשורי לגור בשכנות אליו, לפני כ-4 שנים, היא לא אוהבת שהנכדים של הקובל באים לביתו, ובמיוחד מפריע לה שהקובל ובני משפחתו משחקים בחצר המשותפת. על כן, עושה הגב' אשורי כל אשר עולה בדעתה, על מנת למנוע ממנו וממשפחתו את השימוש בחצר.

בכל הנוגע לאירוע עצמו, לקחה הגברת אשורי את הכלב תוך שהיא אומרת בקול "**עכשיו הוא שלי ולי מותר להיכנס לחצר**", הגברת גרף ברונר שיתפה איתה פעולה, נתנה את הכלב לגברת אשורי, ביודעה כי האחרונה מתכוונת להיכנס לחצר, ולהסתובב שם ליד הנכדים של הקובל, וזאת על אף שהגברת גרף ברונר ידעה שהנכדים מפחדים מהכלב.

הגברת אשורי נכנסה לחצר עם הכלב, הסתובבה בין הנכדים, תוך שהיא מאיימת עליהם "**מבחינת אם לא תיכנסו לבתיכם הכלב יעשה בכם מה שירצה**", כלשון הקובלנה, באותו הזמן הגברת גרף ברונר עמדה מחוץ לחצר וצפתה במתרחש. היא לא קראה לכלב, ולא עשתה מאום, וזאת על אף שהיא יודעת שהנכדים מפחדים מהכלב והכלב מסוכן לילדים.

בהמשך אותו היום, סמוך לשעה 19:00, בתו של הקובל שמעה את גברת גרף מתקשרת למשטרת ישראל, ומוסרת לה תלונה שקרית לפיה נכדיו של הקובל "**צועקים ומשתוללים שמים מוזיקה מהווה הפרעה ליושבים בחוץ**", וזאת כשהיא יודעת שהנכדים לא עשו זאת, הואיל והם שומרי שבת.

בהמשך אף טענה שמשפחת הקובל התנפלה על הכלב ועל גברת אשורי, בעטו בכלב והעיפו עליו כדורים, למרות שהיא יודעת שאין לטענות האלה אחיזה במציאות, ומטרת התלונה הייתה להכפיש את שם הקובל, וליצור רושם שיש הרבה תלונות נגדו.

הקובל מאשים איפוא את שתי הנקבלות גרף ברונר ואשורי בביצוע העבירות הבאות:

את הגברת גרף ברונר - בעבירות של סיוע לעבירת איומים, מעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי חוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, עבירת לשון הרע, מסירת ידיעות כוזבות, סכנה לילדים, חובת הממונה על דבר שיש בו סכנה, הסגת גבול.

את הגברת אשורי - בעבירת של איומים, מעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי חוק להסרת הפיקוח על כלבים, עבירת לשון הרע ומסירת ידיעות כוזבות.

יצוין, כי בדיון ההקראה הראשון הבהיר בית המשפט לקובל כי ישנם פגמים בכתבי הקובלנה שהגיש כנגד השתיים, ואיפשר לו להגיש כתבי קובלנה מתוקנים, וזאת על אף עמדת הנקבלים, אשר ביקשו כבר באותה עת, למחוק את הקובלנות.

הדיון נדחה אפוא על מנת לאפשר לקובל להיוועץ עם עו"ד ולהגיש כתבי קובלנה כדיון.

לקראת הדיון האחרון, הניח הקובל שני כתבי קובלנה מתוקנים כנגד הנקבלות. לאור תוכנם, ביקש ב"כ הנקבלות למחוק את כתבי הקובלנות בטענה שאין הם מקיימים את העבירות הנכללות בהן, ואף אין הן עומדות בדרישות החוק, בכל הנוגע לעבירות אותן ניתן על פי החוק להגיש בכתב קובלנה פרטי.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים, נחה דעתו כי דינן של הקובלנות המתוקנות להתבטל, הואיל ואין בעובדות המפורטות בהן כדי להקים את יסודותיהן של העבירות הנכללות בהן. בנוסף, אין הקובלנות עומדות בהוראות סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי לעניין הגשת קובלנות פליליות פרטיות.

להלן, יפורטו בקצרה הנימוקים שהובילו את בית המשפט למסקנה זו.

סעיף 11 לחוק סדר הדין הפלילי קובע את הכלל המנחה בדבר מיהותו של הגוף המוסמך להעמיד אדם לדין פלילי:

"המאשים במשפט פלילי הוא המדינה והיא תיוצג בידי תובע שינהל את התביעה".

עם זאת, סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי קובע סייג לכלל האמור ומאפשר לכל אדם להאשים אחר בפלילים ברשימה של עבירות אותן מנה המחוקק:

"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השנייה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט".

לרשימת העבירות המנויות בחסד"פ, מתווספות עבירות נוספות, ברות קבילה פרטית, שלגביהן נקבעה הסמכה מפורשת בחיקוק ספציפי, המאפשרות לכל אדם להאשים בפלילים אדם שעבר אותן, כמו לדוגמא: עבירה על חוק איסור לשון הרע או החוק להגנת פרטיות.

מתוך רשימת העבירות שייחס הקובל לנאשמות, רק עבירות האיומים ואיסור לשון הרע הינן ברות קבילה פלילית פרטית, ואילו יתר העבירות אותן מבקש הקובל לייחס לשתיים, אינן מצוינות בתוספת לחוק, ועל כן אין הקובל רשאי להאשים אחר בעבירה על פיהן.

להלן אבחן את העובדות הנטענות בקובלנות ביחס לכל נאשמת ובזיקה לעבירות ברות הקבילה המיוחסות לכל אחת מהן.

ק"פ 61194-06-15 הרשקוביץ נ' אשורי:

בקובלנה זו מואשמת הגב' אשורי בביצוע עבירות איומים, מעשי פיזיות ורשלנות, עבירה על חוק להסדרת הפיקוח על כלבים, עבירת לשון הרע, מסירת ידיעות כוזבות. כאמור, רק עבירת האיומים ולשון הרע הינן ברות קבילה פלילית פרטית.

בכל הנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לגב' אשורי - טוען הקובל בסעיף 5 לכתב הקובלנה, כי הגברת אשורי לקחה את הכלב, מהגברת גרף ברונר - בעלת הכלב, כאשר "הכלב היה ללא אבזם". האיום אותו הוא מייחס לגברת אשורי, התבטא בכך, שהגברת אשורי נכנסה עם הכלב לחצר המשותפת, הסתובבה בין הנכדים של הקובל, תוך שהיא מאיימת על נכדיו המשחקים בחצר **"מבחינת אם לא תיכנסו לביתכם הכלב יעשה בכם מה שירצה. כל זאת מתוך ידיעה ברורה שהנכדים מפחדים מהכלב...ותוך ידיעה כי כלב זה עלול לגרום לנזקים גופניים לילדים".**

בדיון שהתקיים ביום 3.10.17 בפני בית המשפט, הסביר הקובל, כי עבירת האיומים מתקיימת הואיל והגברת אשורי **"לקחה את הכלב ונכנסה פנימה"**. לאחר שהדיון נדחה ליום 31.10.17, וניתנה לקובל הזדמנות להיוועץ בעו"ד, ולתקן את כתב הקובלנה, הבהיר הקובל, לשאלת בית המשפט, כי הביטוי שהשתמש בו בכתב הקובלנה **"מבחינת אם לא תכנסו לביתכם הכלב יעשה בכם מה שירצה"** משמעותו שהגברת אשורי השתמשה בכלב כאמצעי הפחדה, אך הגב' אשורי לא אמרה זאת והדבר איננו עובדה, אלא פרשנות של הקובל את מציאות הדברים. וכך באו הדברים לידי

ביטוי מפיו של הקובל בפרוטוקול הדיון:

"לשאלת בית המשפט מה זה 'מבחינת אם לא תיכנסו לבתיכם הכלב יעשה בכם מה שירצה' אני משיב שכאשר אדם יודע שילדים מפחדים מהכלב, והוא רואה שהילדים נצמדים אל הקיר מפחד והוא הולך לידם, זה אומר, שהיא השתמשה בכלב, אם אתם לא תיכנסו הבית הנה הכלב פה לידכם, זו ההבנה שלי של הדברים. לשאלת בית המשפט האם היא אמרה את זה, אני לא טוען שהיא אמרה את המשפט הזה" (עמ' 6 שורות 6 עד 10).

הנה כי כן, העובדות המצוינות בכתב הקובלנה ואשר אמורות להיות מוכחות במשפט, אינן מקיימות את יסודותיה של עבירת האיזון הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין. האיזונים הנטענים, מושתתים לדברי הקובל עצמו, על פרשנותו שלו את הסיטואציה, ולא על דברים שאמרה או עשתה הנקבלת, ומכאן, שלא מתקיימים יסודותיה של עבירת האיזון הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין.

אשר לעבירת לשון הרע המיוחסת לגב' אשורי - לפי כתב הקובלנה עבירת לשון הרע מבוססת על כך שהגב' אשורי הגישה למשטרת ישראל תלונה שקרית. נטען, כי בתלונתה למשטרה טענה אשורי, ללא כל יסוד של אמת, כי בכל שעות הבוקר והצהריים, היה רעש של משחקי כדור וצעקות, שלא פסקו למרות בקשותיה, ובשעה 19:00 טענה, כי הותקפה על ידי זריקת כדור לעברה כאשר ביקשה שקט.

הגשת תלונה פלילית הינו "פרסום" במובן חוק איסור לשון הרע ופרסום המייחס לאדם ביצוע עבירה פלילית, כאשר אין בכך אמת, ייחשב בדרך כלל, פרסום לשון הרע (ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי, פ"ד ל (1) 389).

עם זאת, חוק איסור לשון הרע קובע כי פרסום שמקורו בהגנה על ענינו האישי של הנאשם או נובע מתלונה לרשות מוסמכת אינו מהווה עבירה (סעיפים 15 (5) ו-15 (8) לחוק איסור לשון הרע).

בע"א 788/79 אברהם ריימר נ' עזבון המנוח ברקו רייבר (פ"ד לו (2), 141), עליו, נראה מסתמך הקובל, הבהיר בית המשפט העליון מפי כב' השופט (כתוארו אז) א. ברק, את היקף השתרעותה של ההגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק, תוך התייחסות מפורשת לתלונת שווא המוגשת למשטרה, וכך פסק:

"בקביעתה של הגנה זו ביקש המחוקק לקבוע איזון עדין בין השמירה על שמו הטוב של אדם לבין הצורך לאפשר לבני הציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, ובכך לעודד הבאתם של עבריינים לדיון, מבלי שהמתלוננים יעמדו בפני הסיכון של תביעה בגין לשון הרע. הצורך להבטיח את האיזון האמור, הוא הקובע את הדרך הראויה לפירושו של מושג תום הלב בסעיף 15 (8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את "תום הלב" בהקשרה של הגנה זו, כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה, על עבירה שלפני אמונתו בוצעה על ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר, כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע, יפנה את דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן, יחששו בני הציבור להגיש תלונות..."

ובהמשך הדברים ובכל הנוגע להגשת תלונה ממניע נקמני מבהיר בית המשפט העליון (ההדגשה שלי - ש.ב.):

"מה הדין אם המתלונן מאמין באמיתות דברי תלונתו אך עצם הגשת התלונה נעשה מתוך רצון לפגוע? במקרה זה מונע המתלונן על ידי מוטיב מרושע, אך לפי מיטב אמונתו, דברי התלונה עצמם אמיתיים הם, התעמוד למתלונן ההגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק? נראה לי, כי התשובה היא בחיוב, והיא מתבקשת ממטרת ההגנה עצמה, הבאה להגן על בני ציבור המדווחים על עבירות שנעברו. לעיתים קרובות למדי, לא נעשה הדיווח מתוך מטרה נעלה של הגשמת שלטון החוק, אלא מתוך מטרה של פגיעה. אך לממונים על חקירות הפשעים והעבירות, יש עניין בקבלת מידע אמיתי, גם אם המניע למסירתו הוא פסול, ויש על כן לציבור עניין, כי מי שמוסר מידע, שהוא מאמין בנכונותו, ייחנה מהגנת החוק, שאם לא כן, עשויים בני הציבור להסס במסירת מידע, שמא יוכח, כי פעלו כפי שפעלו מתוך מניע אישי ולא מתוך מניע ציבורי כן...".

בפסיקה מהעת האחרונה, הבהיר בית המשפט העליון כי ראוי שבית המשפט יפרש את המושג "תום הלב" הנוגע להגשת תלונה לרשות, באופן שיבטא איזון בין אמונה סובייקטיבית ונכונות התלונה, לבין סבירות החשד (כב' השופט עמית בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל).

לאחרונה, נדרש שוב בית המשפט העליון להגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק. באותו מקרה, בני זוג לשעבר, הסתכסכו, באשר להסדרי ראייה של ילדיהם המשותפים, וביחס לחלוקת הרכוש. במוקד העניין עמדו תלונותיו ופניותיו של הבעל לשעבר, לגורמים שונים, נוכח מצוקתו ביחס להסדרי הראייה.

בהיבט העובדתי הקונקרטי לאותו עניין לא התערב בית המשפט העליון בקביעת הערכאות המבררות אשר קבעו כי לא עמדה לבעל לשעבר ההגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק. אך עם זאת, חזר בית המשפט העליון והדגיש באותו עניין, כי ההגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק נועדה לקדם את האינטרס הציבורי המובהק, בעידוד מסירת מידע לרשויות, על מנת שאלה יטפלו בתלונה. בית המשפט עמד על הלכת **ריימר** לפיה גם מקום בו מוגשת תלונה מטעמים "מרושעים" למטרה, ייחשב המתלונן כאילו פעל בתום לב, על אף העובדה שמניעו היה מניע נקמני, וזאת מתוך גישה פרשנית רחבה לסעיף 15 (8) לחוק, בכדי לתת ביטוי והעדפה לביורר תלונות באופן גלוי, על פני השתקתן, או טיפול בהן באמצעות "אפקט מצנן" (מפי כב' שופט מ. מזוז, בע"מ 1620/17 פלונית נ' פלוני מיום 21.3.17).

ישום דברים אלה לענייננו, מלמד כי התלונה שהגישה גברת אשורי במטרה, חוסה בצל ההגנה הקבועה בחוק, ומשטענה כי הותקפה על ידי זריקת כדור לעברה, אין בעובדות המפורטות בקובלנה, כדי לשמש בסיס לעבירה פלילית שעברה.

המסקנה המתבקשת מן הדיון עד כה היא, כי העובדות המתוארות בכתב הקובלנה, אינן מהוות עבירות (סעיף 149 (4) לחסד"פ) ולפיכך, אני מורה על ביטול כתב הקובלנה כנגד הגב' אשורי.

ק"פ 61221-06-17 הרשקוביץ נ' גרף ברונר:

בקובלנה זו מואשמת הגב' גרף ברונר בביצוע עבירות סיוע לעבירת איומים, מעשי פזיזות ורשלנות, עבירה על חוק להסדרת הפיקוח על כלבים, עבירת לשון הרע, מסירת ידיעות כוזבות, סכנה לילדים, חובת הממונה על דבר שיש בו סכנה, והסגת גבול.

גם כאן, כמו בקובלנה המקבילה, העבירות היחידות שבגינן ניתן להגיש קובלנה פלילית פרטית הינן עבירת האיומים ועבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

בכל הנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לגב' גרף ברונר - בפריט 1 לתוספת השנייה לחסד"פ, המונה את רשימת העבירות בהן ניתן להגיש קובלנה, מצוינת העבירה המושלמת, ואילו בכתב הקובלנה, מבקש הקובל להאשים את הגברת גרף ברונר, בסיוע לעבירת האיומים. המחוקק לא התיר הגשת קובלנה בנגזרותיה של העבירה העיקרית, כנלמד מלשון פריט 1 לתוספת השנייה לחוק.

יתרה מזאת, וזה העיקר, הסיוע לביצוע עבירת האיומים, התבטא, לפי כתב הקובלנה, בכך שהגברת גרף ברונר נתנה לגברת אשורי את הכלב, בידעה כי הגברת אשורי מתכוונת להיכנס לחצר, ולהסתובב שם ליד הנכדים הקטנים, וזאת על אף פי שהגברת גרף ברונר, **"ראתה ידעה ושמעה מהכניסה הראשונה של הכלב לחצר שהנכדים מפחדים מהכלב"** (סעיף 7 לכתב הקובלנה).

עובדות אלה המיוחסות לגברת גרף ברונר אינן מקיימות את עבירת האיומים, שהינה העבירה העיקרית שיוחסה לגברת אשורי, ואף לא סיוע לביצוע עבירת האיומים, שכן כאמור, העובדות המבססות את עבירת האיומים, נעדרות מכתב הקובלנה בכל הנוגע לגברת אשורי.

אשר לעבירת לשון הרע המיוחסת לגב' גרף ברונר - לפי כתב הקובלנה, עבירת לשון הרע מבוססת על כך שהגברת גרף ברונר התקשרה למשטרת ישראל, ומסרה תלונה שקרית, לפיה נכדיו של הקובל **"צועקים ומשתוללים שמים מוזיקה המהווה הפרעה ליושבים בחוץ"** וזאת על אף שהגב' גרף ברונר עמדה בקרבת גברת אחרת, שעשתה את הרעש וידעה כי הנכדים לא עשו זאת, מה גם שהנכדים שומרי שבת, ולא שמים מוזיקה בשבת.

בנסיבות אשר מפורטות בעובדות כתב הקובלנה, מדובר בתלונה שהגישה הגברת גרף ברונר שהינה חלק ממכלול האירוע, שביסודו טענה כי בנו של הקובל, יהונתן, איים עליה. עוד הוסיפה כי בהזדמנות נוספת, טיילה עם כלבה ברחוב, והנאשם עקב אחריה יחד עם בני משפחתו, עקבו אחריה וצילמו אותה, דבר המהווה לגישתה הטרדה (ראה ק"פ 12924-08-17).

גם במקרה דנן, הוגשה תלונה על יסוד אמונתה של הגב' גרף ברונר לפי אמונה זו היא אוימה והוטרדה, ובהתאם להלכת **ריימר** ופסיקת בית המשפט העליון שהובאה לעיל, ושאינן מקום לחזור עליה, חוסה תלונתה בהגנה הקבועה

בחוק, ואין הדברים עולים כדי עבירה פלילית לפי חוק איסור לשון הרע. התוצאה היא, שגם בעבירה זו, לא מתקיימת עבירה (סעיף 149 (4) לחסד"פ).

על כל הנימוקים שפורטו לעיל, ביחס לביטולן של שתי הקובלנות, יש להוסיף הסכסוך הקיים בין הצדדים עליו מעיד הקובל עצמו בקובלנותיו, דבר אשר יש בו כדי לחזק את המסקנה כי נעשה כאן, לכאורה, שימוש בלתי ראוי בכלי עוצמתי זה של קובלנה פלילית, ממניעים זרים, אשר אינם מתיישבים בהכרח עם האינטרס הציבורי. פסיקת בית המשפט העליון התריעה על חשש דומה אשר עלול לעמוד ביסודה של קובלנה פלילית המוגשת ע"י אדם פרטי ללא הסינון הבדיקה והחקירה שעובר כתב אישום המוגש ע"י הרשויות (כב' השופטת ש. נתניהו בבש"פ 3503/91 **שוברט נ' צפירי**, פ"ד מו (4) 136; ה. בן עתו, "הקובלנה הפרטית", הפרקליט כה (תשכ"ט) 521; ולאחרונה נפסק בבית משפט המחוזי דכאן (עק"פ (מחוזי חיפה) 39697-06-17 **סולומונוב נ' פוגל**, מיום 12/10/17), כי במקרים המתאימים של העדר תשתית ראייתית להגשת קובלנה פלילית ונוכח השלכותיה, ראוי להלום זאת בהוצאות ואף בהוצאות לטובת אוצר המדינה. ראו שם חוות דעתו של כב' הנשיא ד"ר ר. שפירא ויתר חברי ההרכב).

סוף דבר:

בית המשפט מבטל את שתי הקובלנות שבפניו.

יצוין, כי תוצאה משפטית זו, הסתמנה כבר בדיון האחרון במסגרתו המליץ בית המשפט לנקבלות למשוך את הקובלנות שהן הגישו כנגד בנו של הקובל. בתגובה, ולאחר שנועצו עם בא כוחן, הסכימו השתיים, למחוק את הקובלנות, ככל שתוצאת החלטה זו תורה על מחיקת הקובלנות נגדן.

לכן, מצופה שעם קבלת החלטה זו אצל בא כוחן של השתיים, תוגש לבית המשפט בקשה התואמת התחייבות זו.

בשלב זה, ולאור האמור, אין מקום לקבוע דיון נוסף בקובלנותיהן של הנקבלות כנגד מר יהונתן הרשקוביץ שנותרו לדיון. בית המשפט גם לא מוצא להידרש לשאלת פסיקת הוצאות כפי שעתר לכך הסניגור, מהטעם המפורט לעיל.

התיק נקבע לתזכורת פנימית בתוך 10 יום מהיום לבדיקת תגובתו של עו"ד תגר ברוח האמור לעיל.

מודעת בזה לקובל זכותו להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מיום קבלת החלטה זו לידיו.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשע"ח, 13 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.